

Κώστας Χατζής «Δεν με πειράζει να με πεις γύφτο, γιατί αυτό είμαι»

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Για μια ακόμα φορά θα ενωθεί επί σκηνής με τη Μαρινέλλα, αυτή τη φορά στην Κύπρο, στις 16 και 18 Ιουνίου, τραγουδώντας «σύνορα η αγάπη δεν γνωρίζει». Όχι τυχαία. Γιατί αυτός είναι -εκτός από στίχος μιας μεγάλης του επιτυχίας- και σύνθημα της δικής του ζωής, όπως αποκαλύπτει στην εξομολογητική και ιδιαίτερα ειλικρινή συνέντευξη που έδωσε στο «Down Town».

Από τους Κύπριους έχει να θυμηθεί μόνο ωραίες στιγμές και για τη Μαρινέλλα θα πει μόνο όμορφα λόγια για τα 46 χρόνια που συνεργάζονται καλλιτεχνικά. Για τον εαυτό του, όμως, (λόγω της φυσικής του συστολής) κρατά «μικρές» λέξεις, σαν να μη δικαιούται να καρπωθεί τα χειροκροτήματα που τον συνοδεύουν στα 55 χρόνια της καριέρας του. «Η δουλειά μας είναι συλλογική. Γιατί εάν δεν υπάρχει ο ηχολήπτης, ο φωτιστής μιας συναυλίας, ο οργανίστας... τότε πώς; Δεν γίνεται. Είμαστε μια ομάδα. Και το κακό είναι από μια φρατζόλα τη μισή να την παίρνεις εσύ και την υπόλοιπη να τη μοιράζονται δέκα. Αυτό δεν μ' αρέσει», λέει στο «Down Town», ορίζοντας αλλιώς τα πράγματα στο δικό του σύστημα αξιών. Όσο για τη μεγαλύτερη επιτυχία του; «Η οικογένειά μου. Για τον κάθε άνθρωπο αυτό είναι», δηλώνει.

Η οικογένειά σας ήταν ο λόγος που για 20 χρόνια είχατε αποσυρθεί στην Εύβοια, κάνοντας μόνο επιλεκτικές επαγγελματικές εμφανίσεις;

Ναι, αυτός ήταν ο λόγος. Η Γερμανίδα γυναίκα μου, παρότι ήταν ένας απλός άνθρωπος, είχε τον τίτλο «Φον». Το σπίτι που μέναμε ήταν στη Γλυφάδα, είχαμε κηπουρό... κι αυτή η ζωή δεν μου ταίριαζε. Πηγαίνοντας στην Εύβοια η οικογένεια ενώθηκε περισσότερο, γιατί κάναμε πράγματα που στην Αθήνα δεν θα μπορούσαμε κι έτσι τα παιδιά μεγαλώνοντας, βγήκαν χρήσιμα στην κοινωνία. Επέστρεψα, όταν πέθανε η πρώτη μου γυναίκα. Και παρότι ξαναπαντρεύτηκα, δεν θέλησα να μείνω στον ίδιο χώρο.

Μια ιστορία για σας, που είναι σχεδόν «μυστική»: στα τέλη της δεκαετίας του '70, ο Τζίμι Κάρτερ σας κάλεσε στο Λευκό Οίκο και σας συνεχάρη για τα τραγούδια σας...

Δεν είναι κάτι που μ' αρέσει να το συζητάω. Νομίζω ότι τέτοιες συζητήσεις ανήκουν σε μια άλλη «πίστα», σε καλλιτέχνες άλλου είδους. Απ' την άλλη, αν κάνει κανείς την ανάλυση, κινδυνεύει να θεωρηθεί «ήρωας» ή κάτι πολύ σπουδαίο, που σε καμία περίπτωση δεν νιώθω. Γι' αυτό και δεν θέλησα ούτε τότε να υπάρξουν κάμερες και δημοσιότητα ούτε τώρα.

Τι είναι για σας «σπουδαίο»;

Το λειτούργημα. Ένας γιατρός, για παράδειγμα, που εργάζεται για τον συνάνθρωπό του. Ή ένας ιερέας.

Δεν το κάνει σπουδαίο πως σε ό,τι έχετε καταφέρει μέχρι σήμερα, «κουβαλάτε» και τη φυλή σας που έχει κυνηγηθεί τόσο πολύ;

Κι αυτό είναι επίσης ένα θέμα που δεν θέλω να κουβεντιάζω. Γιατί αν έλεγα τι έχει κάνει για μένα η πολιτεία, από τότε που ξεκίνησα, θα πίστευε κανείς ότι το λέω για να φανώ ήρωας. Αλλά δεν είμαι ήρωας, ούτε πονεμένος. Κι αν κάποτε στα τραγούδια μου αναφερόμουν μόνο στη φυλή μου, πολύ γρήγορα κατάφερα να το ξεπεράσω, γιατί αυτό που έκανα ήταν λάθος.

Δηλαδή;

Πίστευα ότι η αγάπη έχει σύνορα. Αλλά δεν έχει.

Τι σας έκανε να πιστεύετε το αντίθετο;

Το ότι δεν γνώριζα. Ο πατέρας μου ήταν ένας θρησκόληπτος άνθρωπος. Νήστευε σαράντα μέρες για τα Χριστούγεννα κι άλλες τόσες για το Πάσχα και στο τέλος έτρωγε φασόλια. Και τόλμησα μια φορά και του είπα: «πατέρα, εσύ είσαι πολύ καλός άνθρωπος. Ούτε μερμήγκι δεν πατάς, παραμερίζεις για να περάσει. Δεν θα έπρεπε ο Θεός να σου δώσει σήμερα λίγο κρέας;». Αντιδρούσα. Δεν μπορούσα να καταλάβω. Διαβάζοντας, έμαθα να καταλαβαίνω και να αγαπώ. Και το να με πεις γύφτο δεν με πειράζει, γιατί αυτό είμαι.

Έχει αλλάξει σήμερα η αντιμετώπιση απέναντι στη φυλή σας;

Έχουμε καταφέρει να μη μαγειρεύουμε με καυσόξυλα, να μη φοράμε τη φουστανέλα, να μαθαίνουμε για ένα γεγονός τη στιγμή που συμβαίνει. Αλλά μερικά θέματα, όπως της ανθρωπιάς, παραμένουν τα ίδια. Αναγκάστηκα να στείλω σε ιδιωτικό σχολείο τη μικρή μου κόρη, γιατί στο δημόσιο που πήγαινε, επειδή δεν ήθελα να ξέρουν ποιος και τι, είχε δυσκολίες: ήταν η τσιγγάνα.

Έχετε πικρία;

Όχι. Αλλά κάποια στιγμή θέλω να γράψω ένα βιβλίο, όχι για το πώς ταλαιπωρήθηκα -πολλοί άνθρωποι ταλαιπωρούνται- αλλά για να περάσω ένα μήνυμα: αν κάποιος επιμείνει να είναι ηθικό στοιχείο κερδίζει τη ζωή. Γιατί εγώ δεν υπήρξα ηθικό στοιχείο, αλλά επέμεινα.

Γιατί το λέτε αυτό;

Όταν ήρθα απ' τη Λειβαδιά στην Αθήνα, κοιμήθηκα σε παγκάκια, σε πεζοδρόμια... Έκανα διάφορα πράγματα που δεν ήταν έντιμα: έκανα κλοπές, είπα ψέματα. Λένε: «τα κατά συνθήκη ψέματα» και οι «κατά συνθήκη κλοπές». Ε, δεν είναι έτσι. Γιατί γνώρισα παιδιά που ζήσανε ηθικά και πέτυχαν. Θα μπορούσα κι εγώ να ήμουν έτσι, γιατί οι γονείς μου ήταν ηθικοί.

Έχετε μετανιώσει γι' αυτά που εσείς θεωρείτε ότι δεν ήταν ηθικά;

Έχω μετανιώσει. Δεν μπορώ να είμαι περήφανος. Κάποτε πήγα στη φυλή και είπα: «αν θέλουμε να ορθώσουμε το ανάστημά μας πρέπει να στέλνουμε τα παιδιά σχολείο, να μην κλέβουμε κι ό,τι πουλάμε να είναι τέτοιο που να μπορούμε να ξαναπεράσουμε από το ίδιο μέρος. Βγήκα κι εγώ στο δρόμο για να πουλήσω κουβέρτα και χαλί και να δείξω πώς πρέπει να την πουλάμε, ώστε να μπορούσα να ξαναπεράσω απ' το ίδιο μέρος για να ξαναπουλήσω κάτι.,

Είμαστε, ως λαός, ρατσιστές;

Είμαστε, αλλά όχι με επίγνωση.

Επιστρέφοντας στο θέμα «τραγούδι»: Δεκαετίες μετά και τα δημιουργήματά σας παραμένουν διαχρονικά. Πώς νιώθετε γι' αυτό;

Θα προτιμούσα να μην είναι. Να μην υπήρχαν οι αιτίες για να είναι.

Γράφετε συχνά καινούρια τραγούδια;

«Κλέβω» στοιχεία από εδώ κι από εκεί. Ένα από αυτά που το λέω όταν εμφανίζομαι, είναι από ένα γράμμα που έγραψε ένα αραπάκι το 2005 και πήρε βραβείο. Έγραψε λοιπόν: «γεννήθηκα μαύρος, μεγάλωσα μαύρος, βγαίνω στον ήλιο και παραμένω μαύρος και θα πεθάνω μαύρος. Εσύ γεννιέσαι ροζ, στον ήλιο γίνεσαι κόκκινος, όταν φοβάσαι γίνεσαι μπλε κι όταν πεθαίνεις είσαι γκριζος. Και λες εμένα έγχρωμο;»

Η «εικόνα» του σημερινού τραγουδιού πώς είναι;
Τρομακτική. Γι' αυτό γυρίζουμε στους παλιούς, που έγραφαν για τον πόνο τους με
μια αγνότητα.

Τι θα συμβουλεύατε ένα νέο παιδί;

Να ξέρει ότι θα κάνει έναν πόλεμο και γι' αυτό πρέπει να μαζέψει εφόδια. Να έχει σκεφτεί τι τραγούδια θέλει να υπηρετήσει. Το λαϊκό, τα δημοτικό, την μπαλάντα; Οτιδήποτε. Κι έπειτα να φτιάξει ένα πρόγραμμα που να το υποστηρίξει κι ας μην έχει απ' την αρχή επιτυχία. Κι όταν θα κάνει την επιτυχία να μην ξεχάσει το πιο βασικό: τις ρίζες του. Γιατί φτάνουν στα αυτιά μου διάφορα, ότι ζητάνε παράλογα πράγματα: να υπάρχει αυτό στο καμαρίνι, να είναι έτσι το ξενοδοχείο. Ή ότι κυκλοφορούν με μπράβους. Παράξενα μου φαίνονται όλα αυτά.

Η μπαλάντα έχει σήμερα τη θέση που της αξίζει στα προγράμματα; Υπάρχουν κορίτσια με καταπληκτικές φωνές για μπαλάντα κι αντί να παρουσιάζουν φωνητικά προσόντα παρουσιάζουν τα σωματικά τους προσόντα. Αλλά δεν φταίνε αυτά τα παιδιά. Με άλλα όνειρα μπαίνουν στο χώρο και τις έχουν ωθήσει να σκέφτονται και να λειτουργούν αλλιώς.

Ποιος φταίει;

Το σύστημα. Οι αιμοδότες είμαστε εμείς. Και τη μεγαλύτερη ευθύνη την έχουμε οι άντρες, γιατί δεν μάθαμε ποτέ να εκτιμάμε τη γυναίκα. Τη βλέπουμε σαν σεξουαλικό όργανο, προσέχουμε τι σωματικά προσόντα έχει. Καταλαβαίνουμε τι σημαίνει γυναίκα; Ρώτησε οποιονδήποτε από εμάς. Δεν ξέρουμε τι είναι γυναίκα...

Μαρινέλλα -Χατζής: Μια βαθιά φίλια

Η γνωριμία τους έγινε το 1968. «Δούλευα στην μπουάτ «Καρυάτις» και εκείνη στην “Παλιά Αθήνα” που βρισκόταν στη γωνία του δρόμου. Όταν είχε διάλλειμα, φορούσε μια ρόμπα κι ερχόταν να μ’ ακούσει. Μιλούσαμε για τις απόψεις μου για το τραγούδι και το 1970 της έκανα μια δουλειά, για τις εμφανίσεις της στο “Στορκ”. Τότε είχαν απαγορευτεί τα λουλούδια στα νυχτερινά μαγαζιά και οι θαμώνες έριχναν χάντρες. Της έλεγαν όμως ότι “ήρθαμε να διασκεδάσουμε όχι να κλάψουμε...” και σταμάτησε τις εμφανίσεις. Είπαμε να κάνουμε κάτι μαζί. Άρχισα αμέσως να γράφω τραγούδια, αλλά το καθεστώς τότε απαγόρευε να παιχτούν. Έτσι, όμως δημιουργήθηκε το 1975 το υλικό για το “Ρεσιτάλ”. Η Μαρινέλλα είναι πολύ καλή μου φίλη. Και καλλιτεχνικά είναι πολύ σπουδαία, μπορεί να ερμηνεύσει καταπληκτικά οτιδήποτε. Ταιριάζουμε στο σανίδι, ή αν θες στην πίστα, γιατί και οι δύο μας αυτό που κάνουμε το σεβόμαστε πολύ», λέει ο Κώστας Χατζής.

Της Ζέτας Καραγιάννη

Περιοδικό: Down Town, Τεύχος 395

Πηγή:like.philenews.com